

Les pessigolles de la vida

Eduardo Mateos Frías

Ja soc vella. Em vaig formar a les entranyes de la Terra. En emergir formava part d'una imponent mola rocosa que dominava un extens erm. El temps, l'aigua i l'aire em van modelar fins al que ara soc: una pedra. Les pedres, de joves, som grans roques i en envellir ens desgastem i empetim. El meu destí ja està escrit: grava, sorra, pols. Però no vull parlar més de mi, sinó d'allò que sota meu batega. Actualment estic ancorada al terra d'un dens bosc, envoltada de fullaraca i acompanyada per incomptables legions d'organismes que deambulen sota el meu mantell protector. M'agrada recitar-ne els noms com una lletania que rememora l'enorme diversitat de formes en què la vida ha sabut aprofitar el temps: petits mamífers, rèptils, amfibis, insectes, col·lèmbols, proturs, diplurs, isòpodes, àcars, aràcnids, quilòpodes, diplòpodes, símfils, pauròpodes, cargols, llimacs, cucs, planàries, nemertins, nematodes, rotífers, protozous... Uns passen i se'n van; d'altres venen per quedar-se. Uns busquen què menjar; d'altres són menjats. Uns s'esforcen a fer nius; d'altres se n'aprofiten. Uns neixen; d'altres moren. Però la mort genera vida. Un exèrcit de diminuts bacteris aprofiten qualsevol resta orgànica disponible. Una intricada xarxa de delicades hifes fúngiques venen de tot arreu i van cap a qualsevol lloc, alimentant-se de tot allò que ja no es mou, connectades entre si i amb les petites arrels dels imponents arbres que dominen el bosc. Tot està interconnectat. Si algun dia visites el bosc i em veus a terra et convido a aixecar-me. Suaument. Hauràs obert una finestra al món subterrani. Observa amb paciència. Gaudeix. Però després posa'm com estava. M'agrada sentir les pessigolles de la vida sota meu.